

zaterdag 21 januari 2017

Morgen weer naar Ghana.

Dit keer solo.

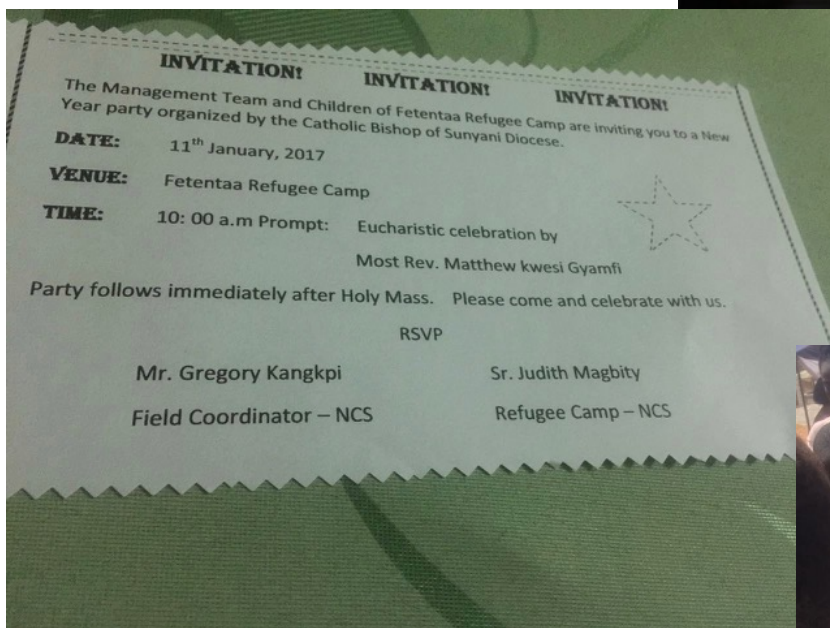
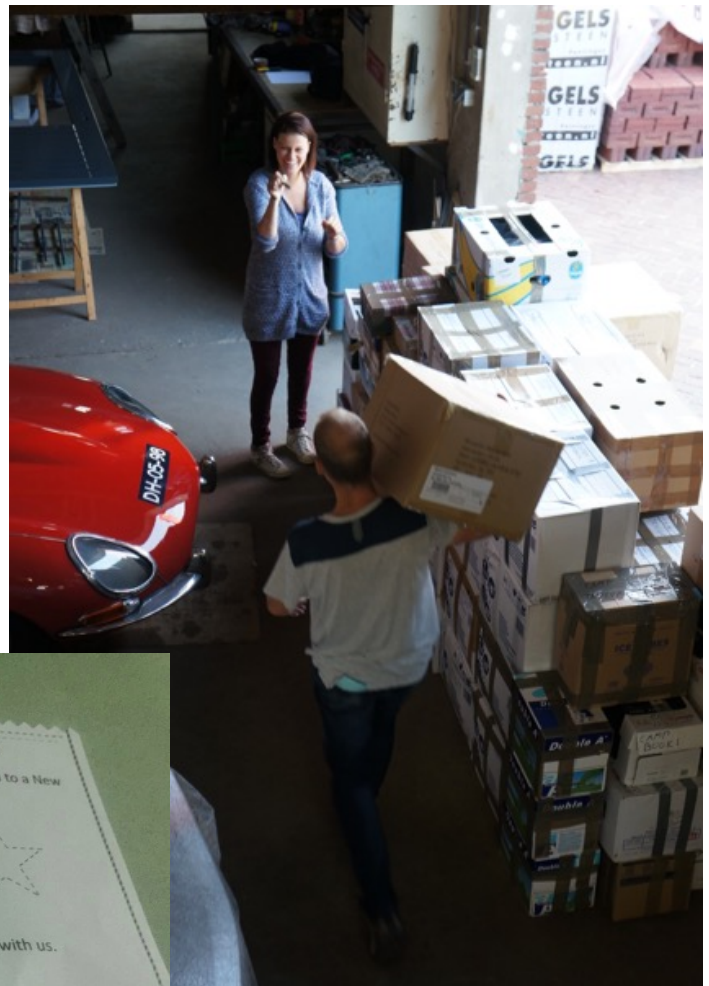
Twee weken.

Met een vol programma.

En volle koffers!!!

Er was eind vorig jaar nog veel verscheept.

En de bisschop is vorige week weer “toegehieperdepiept” toen hij het op geheel eigen wijze weer “grand style” in het kader van een “New Year Party” heeft uitgedeeld.

Toch onmiskenbaar onze dozen!!

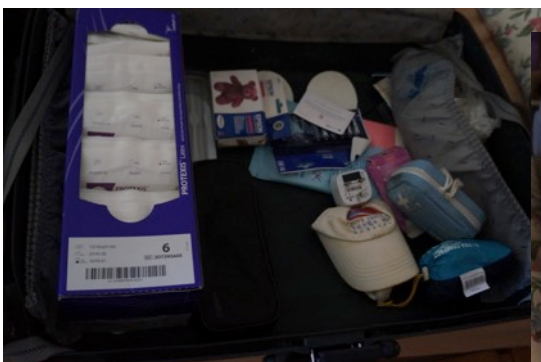

Maar een groot feest!!!!

En als je dan weer eens iets in een vluchtelingenkamp gaat doen en gaat werken met “de-arme-negertjes-in-Afrika”, een vreselijke kwalificatie uit mijn jeugd van de mensen van wie ik straks weer zoveel mag ervaren en leren, dan moet er noodzakelijk weer veel worden meegenomen!!!

Drie koffers, en dan moeten m'n eigen spullen er nog in!
 Handschoenen etc. Voor St Mary's Hospital.
 Vele Engelstalig geschreven brieven door drie klassen van Christelijk College Nassau-
 Veluwe voor de basisschool in het kamp!!!
 Dat laatste zal bijzonder zijn om te overhandigen en dan weer reacties te mogen
 meenemen naar huis! Hoop ik foto's van te kunnen maken.
 In Accra zullen Yaw en Tony me van het vliegveld halen. Vinden ze heel gewoon.

Om maandagochtend weer deze
 beelden aan me voorbij te zien
 gaan op weg naar Drobo.

En om bij de aanblik van de
 wijze van goederenvervoer
 door de Ghanezen, met
 voornoemde koffers toch enige
 verwantschap te voelen.

Iets voor een volgende reis?
 Verwantschap? We hebben getracht in het
 speeltuintje op speelse wijze in ieder geval een
 verbintenis uit te beelden.

Het programma is gevuld.
Onderweg naar Drobo nog even
aanleggen in Sunyani bij Gregory om
afspraken te maken.
Het nuttigen van de producten van
de cuisine locale hoort dan daar ook
bij.

Hopelijk kunnen we dinsdag terug
naar Kumasi.

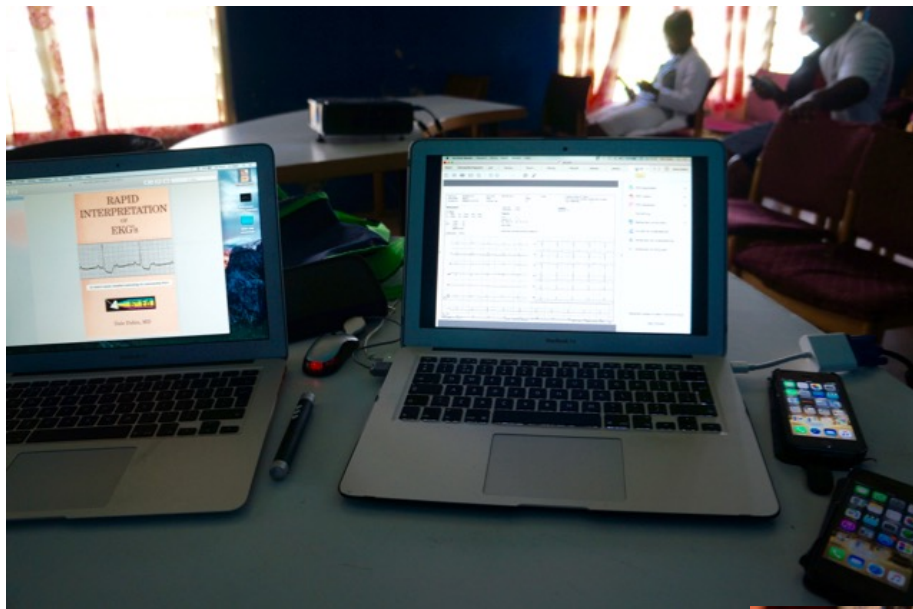
Een ontmoeting met de studenten
die ons bijstaan bij het
irrigatieproject, is zinvol.

En ik wil Emmanuel in de KNUST ontmoeten met zijn ECG- en echo-docenten.

Het trainen van ziekenhuizen in het maken en gebruiken van ECG's en hartecho's zou
wel eens een enorme vlucht kunnen nemen. Dat kunnen Henk en ik samen niet
behappen.

Ons staat voor ogen om zo mogelijk een soort "teach the teacher model" in Ghana te
gaan ontwikkelen met een centrale instantie als de KNUST.

Ben benieuwd.

Intussen gaan wij door met
trainen in St Mary's Hospital
in Drobo en Holy Family
Hospital in Berekum.
Allemaal het resultaat als een
Afrikaans ziekenhuis je vraagt
"even" apparatuur te regelen
en de knopjes daarvan uit te
leggen.

Terwijl het echte medische
gebruik ervan niet bekend is
en intensief moet worden
getraind.

Hebben we fraaie
voorbeelden van gezien.

Alles zal met de culinaire inbreng van
Abigaïl weer draaglijk worden!
Zij weet de aanblik van de producten op
de lokale markt en het eindresultaat op je
bord, onnavolgbaar te verbeteren!

De demontage is recent gestart en verscheping kan hopelijk binnen afzienbare tijd plaats vinden.

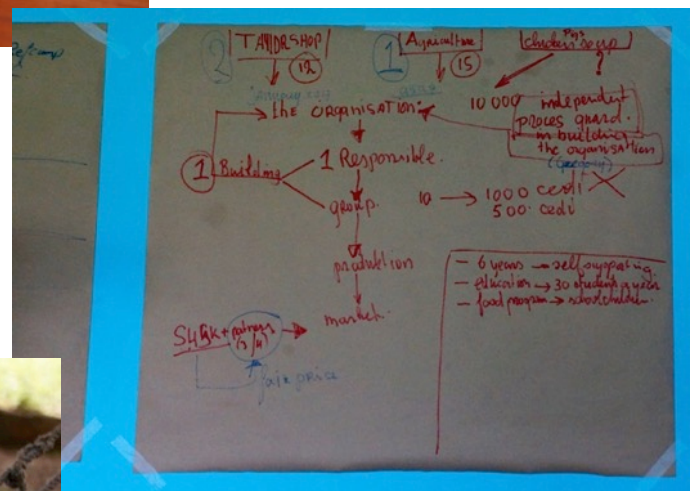
In St Alban's Clinic dient een ruimte bruikbaar te worden gemaakt voor een thuis genereus aangeboden, overvloedige, tandartsenapparatuur!!!! En daaraan was, is ons in de recente reizen gebleken, schreeuwend behoefte!

We zullen t.z.t. ook bij de montage bijstaan. De waarschuwende teksten lijken wel zinvol. Maar Duits is geen sterke kant van de Ghanese bevolking.

En ja, dan al die projecten van ons in het kamp. Er zal veel overleg nog nodig zijn. Positief is het nieuws, dat de bisschop van Sunyani en Gregory's UNHCR-baas nu geïnteresseerd zijn gebleken en met ideeën komen. Ik hoop beide nog te kunnen ontmoeten.

Er wachten kinderen op de resultaten.

Kinderen die weliswaar heel “volwassen” worden aangekleed en geschilderd.
Kinderen die soms heel “volwassen” verantwoordelijkheden krijgen te verteren.

Maar die in een land wonen waarin dit soort affiches nog niet zinloos zijn....

Kinderen voor wie wij ons inzetten.
Zodat ze gewoon kind mogen zijn.

Ondanks alles.

Soms met iets wat onmiskenbaar een
“Hollandsche” signatuur draagt.....

Wordt vervolgd.....

dinsdag 24 januari 2017

Zondag en gisteren maar geen verslag gemaakt.

Als gebruikelijk.

De reis naar Accra was comfortabel en de ontvangst op het vliegveld bestond uit twee grijnzende gezichten van Tony en Yaw.

Een hartelijk en roerend weerzien.

's Nachts was er in Accra overvloedig regen. Dat i.t.t. de situatie in Brong Ahafo.

Voor de landing had ik al een enorme bliksemflits langs het vliegtuig zien schieten.

Boeiend!

Toch hing er de volgende ochtend nog steeds een forse hoeveelheid stof in de lucht.

Dan ziet zo'n strand er best idyllisch uit, maar het blijft bij nader inzien toch onmiskenbaar Afrikaans.

Dus een onbeschrijflijke kolerezooi!!!!!!

De heren wilden niet al te vroeg vertrekken.

8AM was schappelijk.

En dat terwijl Yaw in gedachten had maar eens een toeristische route door de bergen te nemen.

Schitterende rit door de Eastern part of Ghana om via de Asante region uiteindelijk om 1:30 PM Emmanuel in de KNUST in Kumasi te kunnen ontmoeten.

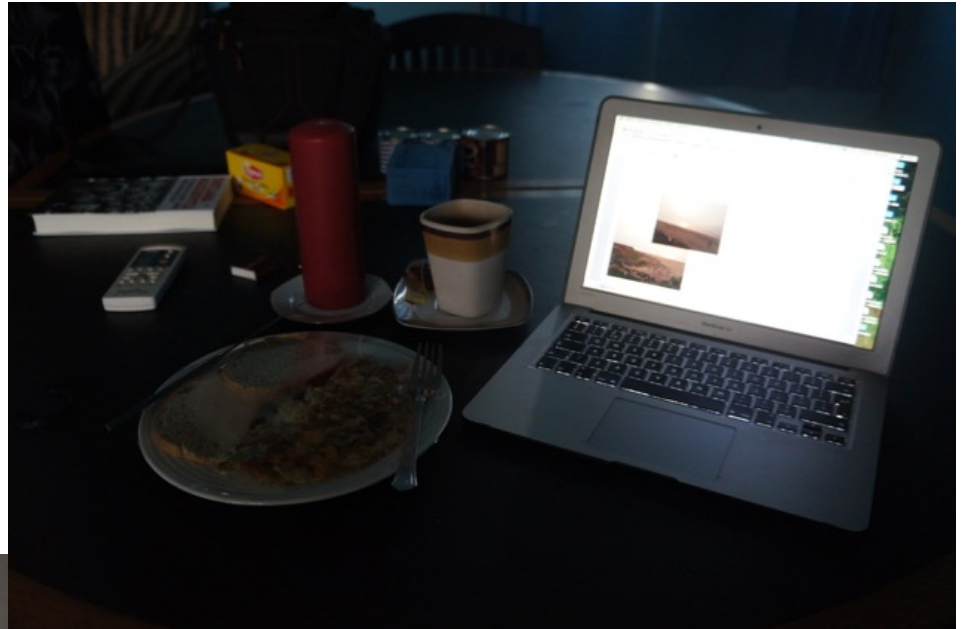
De te plannen meeting met zijn docenten, om over een “teach the teacher model” te kunnen praten om meerdere ziekenhuizen in ECG’s en echo’s te kunnen trainen hadden we eerst vandaag willen hebben. We zullen ze nu volgende week vrijdag, op de terugweg naar Accra spreken. Om vandaag vier uur heen te rijden, dan een uurtje te babbelen en daarna weer vier uur terug te rossen naar Drobo, werd algemeen wat gortig gevonden. Na een door Tony noodzakelijk geachte maaltijd, “I’m hungry!!!”, werd het geleidelijk later.

De ontmoeting 6PM in Sunyani met Gregory lukte ook niet. Na seur- en telefoonwerk in zijn kantoor bleek hij nog een beetje in Nsoatre te zitten. Dan maar een nieuwe afspraak. We beginnen er alweer redelijk in tekomen!!

Vandaag dan maar in de ochtend met Tony echowerk doen en vanmiddag naar het kamp.

En voor degenen die hier zijn geweest: bekende aanblik van het ochtendgebeuren....

Op het bed zijn alle “kampartikelen” alvast klaar gelegd.

In de koffer is een diepe zucht gehoord.

Ze waren met moeite dicht te persen.

Resultaat?

Alles kon mee en op Schiphol zag ik uit één koffer wat slijmerige smurrie druipen....

De flessen shampoo hadden de externe druk een pietsie niet kunnen doorstaan!!!!

De schade viel nog mee....

De rest van de ochtendentourage...

Weer de noodzakelijke Malarone. Alleen te verdragen onder een paraplu van maagbeschermers.

Het alternatief is, met mijn reisfrequentie, weer minstens een half jaar Lariam slikken
Mooi niet...

Verder nog een aangename verrassing.
Er was een nieuwe boiler!!!!
De oude verwarmde alleen als je de kraan vasthield en 220V door je heen liet gaan.
Deze produceert echt warm water.
Toegegeven, niet overvloedig.
Maar als je bij de drie druppels heet water een gelijke dosis koud doet, is het aangenaam en wordt je na enige tijd toch nat en schoon!!!

Chronologisch maar de wederwaardigheden van vandaag.

Agnes toonde weer een stukje ontwikkelingswerk zoals het niet werkt...
Een fantastische echomachine, maar voor haar complex.
Training was niet gegeven, maar er was wel een gebruiksaanwijzing.
Denken Afrikanen alles mee te kunnen doen.
“Wijs het “aan”-knopje en we kunnen het verder wel” .....

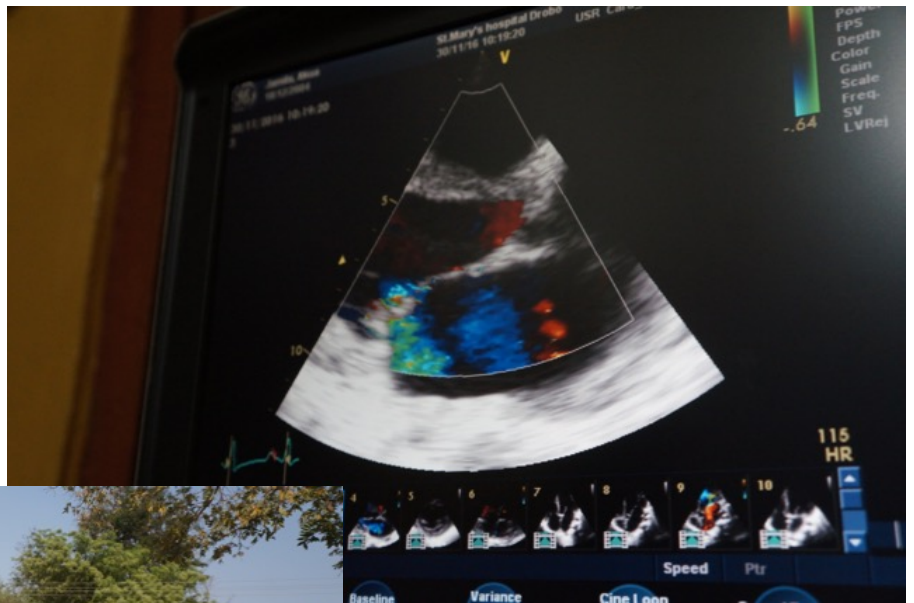
De gebruiksaanwijzing vond ik in een doos in de vorm van een stapeltje dvd's.
Bleken, waarschijnlijk, alleen op het apparaat zelf af te spelen te zijn.
Was het gebruik daarvan nu niet het probleem?
Was er niet een song “I have a Hole in my Bucket.....”?
Buitengewoon boeiend.
Gaan we oplossen.

Toen maar met Tony de lijst
echo's nakijken van de
afgelopen paar maanden.

Gaan we morgen mee verder,
want er is nogal wat in de
logistiek en het gebruik te
bespreken.....
Hij doet wel fraai werk!!

Na de lunch met de auto van
Richard, eigenaar zelf aan het
roer, naar Gregory in het
kamp.
Alle overbagage ging mee.

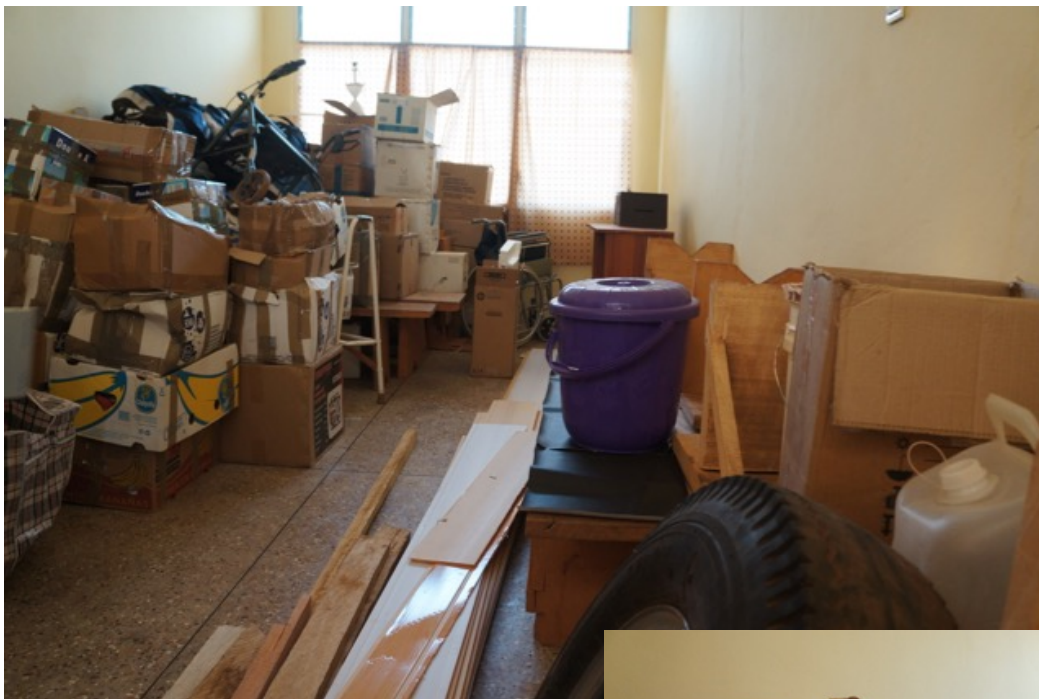
De "very funny road" was rond de
verkiezingen enigszins gekuist.
Maar het is toch interessant om een
Honda met enige regelmaat dwars
door z'n vering te voelen knallen.
En dan al dat stof!!!!

Wij denken dat
mist erg is.....
Kruisjes hangen
niet voor niets aan
de spiegel!

Gregory wachtte al in St Alban's.
 Excuses dat de foto's wat "kaal" zijn. Vandaag vooral overlegd.
 Even een paar punten.
 Alle brieven van het CCNV zijn afgegeven. Ik ga die over twee dagen 's morgens afgeven tijdens schooltijd. Hopelijk leuke foto's.
 Gregory heeft de brieven voor de tien studenten meegenomen om ze onderweg in Nsoatre af te geven.
 De kleermakersgroep lijkt vorderingen te maken. Ik ga ze begin volgende week ontmoeten en spreken.
 De landbouwgroep geeft de meeste problemen. Maar ook die lijken oplosbaar. Het struikelblok is het gebrek aan vertrouwen in de samenwerking met de organisatie waarmee de UNHCR normaliter samen werkt.
 Gregory's UNHCR-baas heeft echter aangegeven dat wanneer wij met organisaties aankomen voor training, begeleiding en marketing, welke wel het vertrouwen hebben van de deelnemers, waarschijnlijk omdat wij ze inbrengen, dat dat dan de partners zijn. Waarna we verder kunnen gaan.
 Ik denk dat we daaraan volop voldoen en ik spreek de groep volgende week
 Diplomatiek werk is soms (?) best leuk om te doen.
 Tevens gaan we dan over een kippenfarm brainstormen.

Verder uitgebreid over de inrichting van een tandartsenpraktijk in St Alban's gesproken. We waren even bang dat e.e.a. mogelijk op onverklaarbare wijze naar Berekum zou "verdwijnen", maar de bisschop schijnt opgetogen te zijn over ons plan, op grond van

dezelfde beweegredenen als die van ons. Integratie binnen de regio.
 Er is al een locatie, maar je moet enige fantasie hebben om daar een tandarts voor te stellen.

Veel bekende tassen en dozen staan hier opgeslagen. Ik denk dat we het wiel reserveren om t.z.t. de geëxtraheerde elementen ritueel te kunnen afvoeren. Echt een perfecte ruimte waarbij ook alle benodigde apparatuur kan worden geïnstalleerd.

Ik hoop de geselecteerde tandarts deze weken nog te kunnen spreken. Verder heb ik de indruk, dat de impact van deze actie vele malen groter is, dan wij nu kunnen beseffen.

Dan het sportverhaal.

Het voetbalveld is kaal, maar moet nog worden geëgaliseerd.

Lijkt aan te worden gewerkt.

Ernaast is een terreintje voor volleybal en basketbal gepland. Dit terreintje zal worden voorzien van een harde, waarschijnlijk betonnen, ondergrond en moet worden voorzien van een UV-bestendige coating.

Wie voelt zich geroepen dit te regelen?

Men verwacht, dat clubs uit Berekum en Sunyani van de trainingsfaciliteiten gebruik gaan maken.

Wie had het ook alweer over integratie? Er lijkt echt aan te worden gewerkt!!

Hier is het voetbalterrein gepland met op de voorgrond het volleybalveld.

OK, ik haat selfies, maar bij deze een shadow selfie van mij over het volleybalveld.

Boeiende eerste werkdag.
Excuses voor de simpele foto's .
Ik moet er weer een beetje in komen.
Gaat lukken.

Daarom deze
karakteristieke,
weliswaar niet
fraaie, foto als
afsluiting.

Wordt vervolgd.....

woensdag 25 januari 2017

Ook vandaag geen verhaal- en fototechnisch uitzonderlijke dingen.

Zal toch proberen weer e.e.a. te vertellen.

Vanmorgen begon een of ander herriemaker al om 5AM voor een uur teksten vanaf een minaret te baken.

Kennelijk hebben ze een nieuwe versterker, want het klonk luider dan voorheen.

Scheelt alweer een wekker.

Gekuist met echt warm water, eerlijk gezegd eerder enkele warme waterdruppels, mocht ik Abigaïl het beeld binnen zien schuiven. Plastic mandje op het hoofd en enkele kindervoetjes onder de oksels.

Julian. Het zoontje van de twee Nederlandse artsen, wordt al vroeg ingewijd in de Afrikaanse cultuur.

De pannenkoekjes met banaan zal ook hij gaan waarderen.

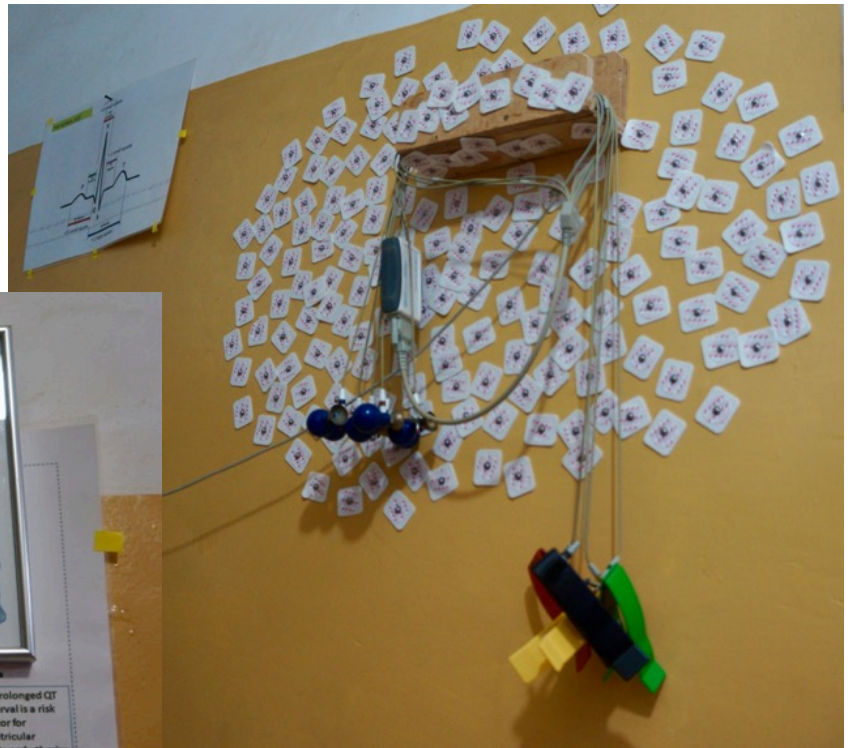

Is minstens één reden om in Ghana te zijn!

Verder veel tijd doorgebracht in de ECG room, waarvan de wanddecoratie een afspiegeling is van het aantal echo's, gezien de opgeplakte en gebruikte electrodes.

Ook de uitgereikte certificaten hebben een prominente plek gekregen.

Klein puntje waarvoor Tony aandacht vroeg: de nieuwe print met logo van de Ghanacommissie was op wat dunner papier dan de eerste versie.

Of ik dus even.....

Denk dat ik toen even kort heb uitgelegd wat het verschil is in essentiële en niet-essentiële dingen in het leven.....

Toen daarna de vraag kwam of ze een reserve ECG-kabel konden hebben, was ik redelijk op stoom en heb ze hernieuwd en vriendelijk uitgelegd, dat dat geen enkel probleem was. Ze hadden de part numbers, dus gewoon even bestellen en betalen.....

En regel dan meteen even dat de airco wordt gerepareerd. Het enige wat dat ding doet is een hoeveelheid water in de kamer storten waarmee het hele droge seizoen hier opgelost zou kunnen worden. Ook een manier om een irrigatieproject te realiseren!

De worsteltocht door het echoapparaat van Agnes leverde nog weinig duidelijkheid op. Geen duidelijke gebruiksaanwijzing. Mag de gulle gever nu even achteraan.

En toen had Agnes en passant nog even een zeer bejaarde man met een blaastumor en een hartprobleem.

Dan maar weer de routine van ECG en echo...

Vraag me niet wat een haarspeld in deze setting moet doen.
 Heb toen ook maar even om me heen gekeken of er ook nog old fashioned jarretelles lagen.
 Niet.....

Kortom, weer een leerzame casus.
 Een hart wat het bijna niet meer deed.
 Als hij bleef liggen was hij hevig benauwd en hield af en toe gewoon op met ademen.
 Ik heb Tony toen maar uitgelegd dat het niet nodig was veel tijd aan onnodige opnames te besteden.
 Patiënten die het tijdens je onderzoek begeven, heb ik altijd vreselijk gevonden.....

Ik hoop dat hij weer iets klinisch en praktisch heeft geleerd....
 Hij moest er even aan wennen.

Einde middag was het in en voor de "hut" weer een Ghanese duiventil.
 Zo geweldig!!!!

Morgen naar de basisschool in het kamp.
 Dan zijn er ongetwijfeld weer leuke foto's te maken.

Wordt vervolgd.....

donderdag 26 januari 2017

Vandaag kamp!

Het verhaal zal simpel zijn, maar het fotografische kwantum zwarte-kindjes lijkt mij weer voldoende...

Ontbijt...

Oude song: "How do you like your egg in the morning?

I like mine withe a smile....."

Dit is mijn "daily intercultural breakfast smile"

Of zoiets.

Abigaïl en Julian als een stukje duo-penotti' .....

Het ontbijt is weer zalig!!

Om 9:30AM voorzien van Sr. Serene's goedkeuring(!) met Yaw naar het kamp.

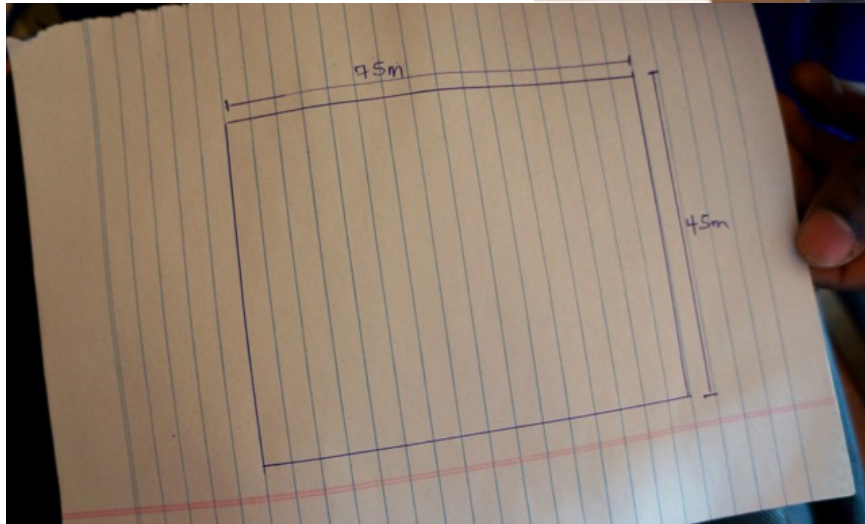
Uitgebreide ontvangst in de docentenkamer van de basisschool.

Nog uitgebreid gesproken over het voetbalveld.

Er zou in Brabant een partij gratis kunstgras zijn.

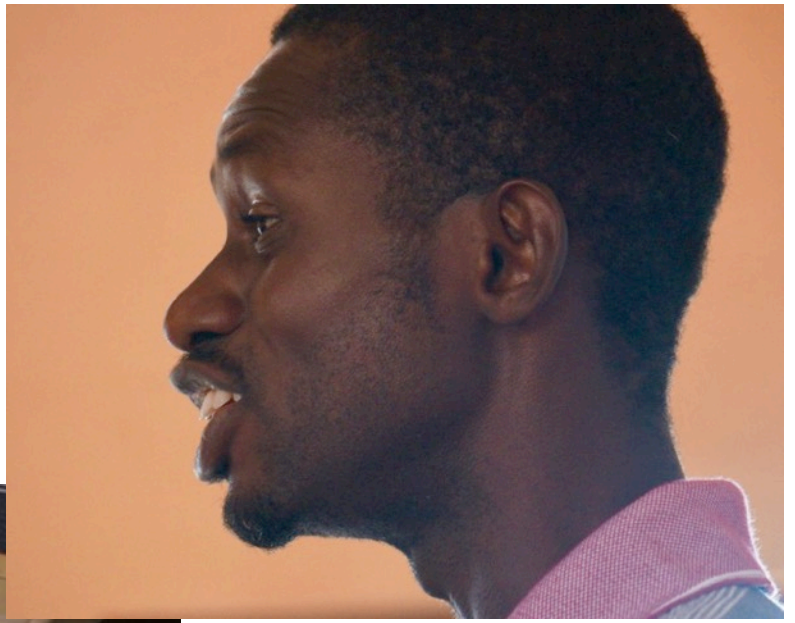
Dan hebben we de afmetingen nodig. Dat kon alleen op een bijna schaalmatig vervaardigde tekening. Kostte even tijd....

"75 x 45 m" had bij ons ook volstaan. Bij navraag bleek de partij al te zijn afgevoerd. De kosten voor kunstgras voor dit veld blijken al gauw €45000 te gaan bedragen. Uhhhhh, nee dus.

We gaan informeren of echt gras toch geen optie is. De overhandiging van de CCNV-brieven in enkele klassen was geweldig. Voor de bovenbouw waren er gewoon teveel. De hoogste klassen zullen meerdere reacties schrijven. Benjamin opperde het idee om maandag a.s. van ieder brieven-schrijver of -schrijfster een foto te maken, te printen en in de retourbrief te stoppen. Doen! Intussen was ik, soms gewoon naast een kind in de bankjes zittend, al bezig met mijn eigen serie. Laat de plaatjes maar gewoon spreken.....

Op weg naar de onderbouw, er waren een paar zakken “Biggetjes” uit te delen, nog even langs de library.
De kasten zijn prima. Vele boeken stonden nog in dozen.
Ik kreeg niet de indruk dat hier veel kinderen zitten te lezen.
En toch.....

Misschien toch dat idee om de boeken te gaan gebruiken voor voorleessessies?
Afrikanen houden niet van lezen.
Zijn echter gek op verhalen vertellen.

De “Biggetjes” waren uiterst welkom.
Ook de chieft kwam even kijken en genieten van het tafereel!!

Nog even wat plaatjes van die sessie.

Tony en Richard deelden ze uit.
Keurig stuk-voor-stuk.
Soms netjes in de kindermondjes stoppend.
Leek wel een Heilige Communie.
Zeker toen ik de chieft achter me de opmerking hoorde plaatsen “And say Amen!!” .....

Geweldig!!!!

Waarna de echte School Feeding buiten werd ingezet met keurig in het gelid, bordje in het handje, naar de gemeenschapsruimte te gaan.

Het weerzien met de voedsel-uitdelende dames was weer geweldig.
Het School Feeding Program is nog steeds echt nodig!!!!

Ik hoop dat de wanverhouding foto's vs tekst niet irritant was.
Ik vond het vanmiddag heerlijk even alleen daarmee bezig te mogen zijn.

Laat ik afsluiten met mijn favoriete foto van deze dag.
Vraag me niet waarom deze....

Wordt vervolgd.....

zaterdag 28 januari 2017

I.t.t. eergisteren een bescheiden hoeveelheid foto's.

Komt goed.

De dag begon anders dan verwacht.

Abigail was met gezwinde spoed afgereisd naar Kumasi, omdat het huis waarin haar familie verbleef, tot de grond toe was afgebrand!!!!

Het ontbijt was nu door Annelore verzorgd. Zal niet tegen Abigail zeggen, dat het heerlijk was.

De ochtend is deels gevuld met beoordelen van Tony's echo's.

Technisch maken de jongens echt vorderingen!

De organisatie rond de aanvraag en de verslaglegging is echter nog steeds niet op orde.

Om over het daadwerkelijk gebruik als diagnosticum van echo en ECG's nog maar te zwijgen.

Komende week ga ik een soliede gesprek houden met de artsen en Sr. Serene.

Het bezoek aan Fountain Care Hospital in Sampa was een verademing. Een bevlogen Dr Isaac Ofori Duodo ontving ons allerhartelijkst. Zijn kliniek is een particuliere instelling, waarbij de boventoon wordt

gevoerd door kindergeneeskunde. Wij hadden van hem al menig kind met een aangeboren

hartafwijking voor een echo gezien. Dat gaat nu meer gestructureerd worden. De chirurgische behandeling in Ghana is echter nog steeds een probleem, omdat het geld voor een operatie vaak niet aanwezig is en dit niet voldoende door de verzekeraar wordt gedekt. We hebben uitgebreid over mogelijkheden gesproken.

De lunch was gastvrij verzorgd gevolgd door een korte impressie van het ziekenhuis.

Volgens het bord is veel mogelijk. Ook ECG's.

Waarom wij dan toch nog met regelmaat ECG-aanvragen uit Sampa zien, is een vraag die we nog maar niet hebben gesteld.

En ook dit is in Nederland geen usance, bij de entree een aankondiging dat je hier je broek dient uit te trekken ten einde te worden ontwormd.

Het geheel maakte een doortimmerde indruk. Waarbij het duidelijk is dat goede patiëntenzorg hier een doel is. Natuurlijk zijn sommige voorzieningen voor Afrikaanse begrippen duur, maar ze waren er. In het lab werkte de airco feilloos en er waren faciliteiten voor zelfs lever- en nierfuncties.

Omdat ze dat nodig hebben!

In Drobo is de airco al geruime tijd onaangeroerd defect en komen we niet verder dan een malariatetest en een vaak onbetrouwbare bloedgehaltebepaling.....

Natuurlijk, de entourage is verder onmiskenbaar Afrikaans. Rijen bedden met klamboe's en vaatwerk op de bedden

En de wasbak in een onderzoeksruimte staat zo dichtbij de bank, dat je naar mijn mening er en passant ook een barbershop zou kunnen beginnen...

Maar het functioneert en er wordt gewerkt!!!!

In april gaan we waarschijnlijk hier de eerste kinderen van hier echoën. Ben benieuwd wat we gaan tegen komen.

Het vervolgtraject is nog een punt van zorg en aandacht, maar in principe zijn er wel enkele mogelijkheden.

En hier kun je je medicijnen toegereikt krijgen...

De rest van de dag is voornamelijk ingenomen door veel gesprekken.

De structuur waarmee wij al tijden te maken hebben en waardoor het steeds zo lastig is om met de aangereikte en getrainde middelen een betere patiëntenzorg en een lagere mortaliteit te bereiken, is de rode draad door al deze gesprekken.

In dit verslag ga ik daar geen details van weergeven.

Maar na terugkeer in Nederland zal e.e.a. ook via de officiële kanalen aandacht moeten verdienen.

Intussen gaan wij wel door met die trainingen, want de individuele resultaten zijn nog steeds geweldig.

En dat resultaat willen we niet weg gooien.

Daarom vandaag verder met echotraining van Emmanuel.

Wordt vervolgd.....

zondag 29 januari 2017

Zondag.

Vanmorgen met Agnes naar de kerk geweest.

Het vervoer bestond nu niet uit een omvallende-stapel-vuilnisemmers-imiterende-taxi, maar uit een dikke Toyota Landcruiser met Sr. Serene aan het roer.

Toyota's kunnen veel hebben en het is boeiend om ook tijdens deze rit weer te zien, dat dat geen overbodige luxe is.

De rit wordt iedere keer begonnen met gebed, hetgeen misschien op voorgaande ervaringen is gestoeld?

Het gaspedaal gaat niet verder dan 1cm diep, doch het gebrek aan vaart wordt gecorrigeerd door op een geheel persoonlijke wijze in de versnellingsbak te roeren.

Gelukkig doet zo'n kar ook bij extreem laag toerental nog waartoe hij op aarde is....

De kerkdienst.....

Nu eens geen foto's. Had vandaag lekker geen trek om met fototoestellen en zo te gaan lopen.

Decibellen en ritmes genoeg.

En ja, antwoord gevend op de door eerdere bezoekers hier nu niet uitgesproken vraag, hij kan nog steeds niet zingen.

Ook dit keer heb ik weer toonsoorten horen misbruiken die niet bestaan en, voordat ze uitgevonden zouden worden, absoluut verboden moeten worden.

Als hij, de leadzanger, echter de drums beroffeld, is hij heerlijk om aan te horen.

Na een complete kerkdienst van twee uur werd voor de terugrit een nieuw gebed niet noodzakelijk geacht. Achteraf een terechte keus.

Buiten is het heet en gortdroog en stoffig.

In de schaduw is het goed toeven met een boek.

Binnen komen Bach's cantates uit de speakerset.

Vanmiddag nog even wat echowerk met Emmanuel.

Morgen naar Berekum en 's middags naar het kamp.

Daarom vandaag lekker alleen dit stukje en alleen deze foto.

Rust is soms best aangenaam.....

Fijne zondag gewenst.....

Wordt vervolgd.....

maandag 30 januari 2017

Vandaag Berekum en kamp.

Yaw mocht ons van Sr. Serene niet rijden, want er was maar één driver.

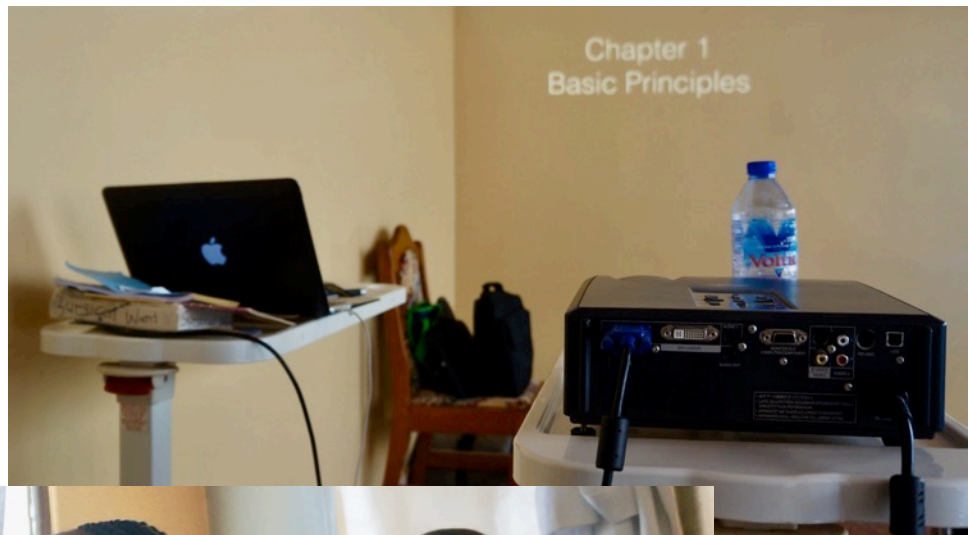
Een taxi had ons binnen drie kwartier in het Holy Family Hospital in Berekum.

Tony was nog bang dat de afspraak op Ghanees-traditionele wijze zou zijn vergeten.

Bij Frank Gyamfi kennelijk geen traditie, want vandaag en morgen waren er twee groepen van ieder acht deelnemers gepland.

En ze waren er ook!!!!

Zelfs de opstelling met mijn oude beamer, meegebracht door Tony, werkte vlekkeloos.

Belangstelling, interesse en echte interactie was zo vreselijk “on-St-Mary’s”!

Ik trachtte na een uur een paar minuten pauze in te lassen.

Ging niet door.

Doorgaan!!!!

Na twee uur zag ik af en toe toch wat vermoeidheid, maar een voorstel tot stoppen werd verworpen.

Twintig minuten later heb ik ze maar even tegen zichzelf beschermd.....

Misschien zitten hier nog een paar potentiële deelnemers voor een “teach-the-teacher-model” in.

Morgen eens met Frank Gyamfi over hebben.

Afgesproken is morgen een zelfde training voor de tweede groep te doen met nog wat praktische herhaling en over enkele weken de mail-sessies op te pakken met vragen, internetverwijzingen en ECG's voor discussie.
Om in april weer hier door te gaan.
Even maar een paar plaatjes.
Door Tony gemaakt, dus dit keer geen selfie.

Aan het eind heb ik het gebruikte boekje in pdf overgedragen. Ze gaan het gebruiken en ik kan er dan naar verwijzen.

Met de auto van Frank, gereden door Chris, een collega van Tony, even naar een prima lunch.

De menukaart.....

Let op het centrale menu.
Iets met een rund dat het
"veilig" en blauw "doet"?
Of toch iets met blauwe
kaas?

EXTRA	
Extra vegetables	5.00
Extra cashew nut	6.00
Extra meat	6.00
MEAT DISHES	
Beef condom blue	35.00
Mixed grilled	50.00
Pepper steak	30.00
Steak in mushroom sauce	30.00
Beef stroganoff	30.00
Chicken cordon blue	35.00
Kentucky fried chicken	28.30

Over "blauw" gesproken.
Tony zat opvallend keurig aan het mango-sap.
Geen biertje?
Nou ehhhhhhhh.
Vandaag maar liever niet.
Iets met gisteravond en zo.

Toen herinnerde ik me een app van hem, na de vraag hoe het ging, dat hij "a little stomach pain" had en zich nu bezig hield met "vomiting".

Misschien even wat achtergrondinformatie.

Mijn vraag was hoe de kwart-finale Ghana-Congo was gegaan in de Africa Cup.

2-1!!!!!!!

Donderdag spelen ze de halve-finale tegen Camerun.

En dus zit Tony nu aan het mangosap.....

Chris heeft ons keurig naar het kamp vervoerd.

Klein intermezzo.

Halverwege was een politiecontrole waarbij twee agent uiterst zorgelijk naar z'n rijbewijs stonden te kijken. Of hij even buiten e.e.a. kwam uitleggen.

Meteen Tony mee naar buiten.

Bleek om geld te gaan.

2-5 Cedi is dan meestal genoeg.

Hebben de heren geweigerd.

Niets aan de hand dus...

Bijzondere cultuur.

Daarom hebben mensen hier soms gewoon een paar briefjes van 1 cedi in het mapje met de autopapieren zitten.....

In het kamp de complete tailor group gesproken.

Waarschijnlijk zijn er morgen definitieve statuten.

En een bestuur.

Ondertekende statuten.

Uitgebreid over marketing gesproken en bedrijfsvoering.

Met een goede, lokale, Afrikaanse inbreng van Tony.

Zomaar wat ideeën.

Laat het bedrijf duidelijk zichtbaar zijn aan de weg.

Dat maakt mensen nieuwsgierig, omdat het nieuw is en niet in het kamp wordt verwacht.

Gebruik een oude container en verbouw die. Ergens in Sunyani staat nog een halve die van ze zelf is.

En St Mary's heeft nog stapels grote.

Maar die zullen ze niet weg geven.

We gaan de bisschop vragen voor ons te bemiddelen, dat zijn scholen een percentage van de school uniformen aan de tailor group gunt.

Nu regelt iedere school zijn eigen kleermakers.

Wij moeten, misschien ook in Nederland naar een markt voor exclusieve kleding gaan kijken voor een goede prijs.

Intussen is Afrikaanse kleding steeds populairder aan het worden. Ook t-shirts.

En tenslotte kan er een meer artistieke tak van productie worden ontwikkeld.

We hadden allemaal het goede gevoel op de juiste weg bezig te zijn.

Er was commitment!!!!

Morgen de agricultural group.

Complexer, maar absoluut mogelijk.

Vorige week heb ik de chieft, één van de deelnemers, gesproken. Hij klonk positief.

Gregory's dikke VN-bak bracht ons weer in Drobo.

Geweldige dag.

Ook twee veeleisende weken.

Maar nu met resultaat.

Het was wel heet.

En dan toont de koelkast dit:

Is tijdens het componeren van dit stukje alweer gecorrigeerd.

Wordt vervolgd.....

dinsdag 31 januari 2017

Vandaag weer training Berekum en overleg in het kamp.

De afspraak in Berekum was 10AM.

Om 9AM had Tony nog geen taxi kunnen regelen!!!!

Dan maar weer naar Sr. Serene en vragen of ze zo vriendelijk zou willen zijn om Yaw ons naar Berekum te laten rijden.

Nou ehheheh, nee.

Zij wist dat haar collega in het Holy Family Hospital in Berekum ons vervoer zou regelen. Oh!!!

Wisten wij niet.

Maar haar collega wist niet hoe laat de afspraak was.

Tja, als wij niet wisten dat zij het zou regelen, dan konden wij ook geen tijd doorgeven.

Ja, was logisch.

Maar intussen werd het steeds later.

Er werd met Berekum gebeld.

De auto zou komen.

Het obligate kettinkje aan de spiegel.

Over een uiterst stoffige weg.

Het is buitengewoon interessant om op die weg een ondoordringbare stofwolk binnen te rijden en dan ergens in het centrum een gigantische vrachtwagen te zien.

Pas op een paar meter afstand.....

Kort samengavat komt het er op neer dat we voor onze afspraak van 10AM ca 11:30 binnen traden.....

De zaal zat weer vol.

Oeps!

Excuses en zo, terwijl we ons niet schuldig konden voelen.

De training was bijna een kopie van gisteren in enthousiasme, interactie en interesse.

Een verademing.

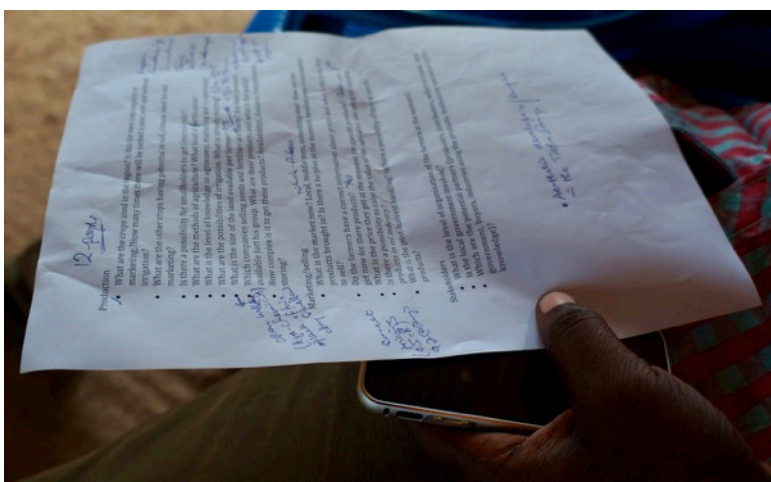
Tussendoor moest nog even een kind van bijna vier jaar worden geëchood. Bleek “gewoon” een 4Fallot te hebben. Voor de niet-medisch-misvormden onder ons, een ernstige aangeboren hartafwijking, die je in ons, over gezondheidszorg mekkerende Lage-Landje niet meer ongeopereerd tegen komt.

En één van de cursisten kwam nog even met een kakelvers ECG van een 24-jarige jongeman. Zijn hartritme was wat traag. Een totaal AV-blok. Voor voornoemde geïnteresseerden een geleidingsstoornis waarvoor een absolute indicatie voor implantatie van een pacemaker bestaat.

Waarna bij beide situaties de financiële situatie van de Ghanese gezondheidszorg weer even duidelijk werd.

Alles kan.

Alleen die noodzakelijk pegels daarvoor.....

De lunch is vandaag slechts iets abstracts gebleven.

Ook geen probleem.

Meteen door naar het kamp waar een meeting met de agricultural group was.

Ik had Gregory een vragenlijst gemaild.

Die werd keurig doorgenomen.

Complexe vergadering.

Dus maar weer een paar losse opmerkingen.

Water was het hoofdprobleem. Als we dat zouden oplossen dan was er verder geen probleem....

Niet waar....

Op de markt gekochte zaden waren toch ook weer niet zo betrouwbaar.

Onderhandelingen over prijzen liepen onvoordelig.

En dus maar weer terug naar het waterprobleem.

En jullie statuten, bestuur en organisatie dan?

Waarna er weer een heftige discussie volgde over zaden, uitgeputte grond (bemesting was iets onbekends), wederom water, marktprijzen etc.....

De discussie werd toen maar eens omgebogen naar oplossingen, die werden gevraagd, maar die alleen konden worden gerealiseerd voor een groep en een organisatie. Niet voor individuen.

Dus wederom, waar is jullie bestuur, waar zijn jullie statuten?

Toen ontplofte de handel bijkans.

Een volumineuze deelneemster liep op hoge poten de ruimte uit en verdween.

Einde verhaal dus?

De herrie was oorverdovend.

Toen kwam voornoemde deelneemster weer binnen, gaf Gregory een stickje met de opmerking "our constitutions"!!!!

Ik zal mensen nooit begrijpen.

Het lag al klaar!!!!

Ik ga hierover nog eens een klucht schrijven.

Ze doen mee!!!!

Volgende week
thuis meteen aan
de slag!!!!

De stemming bleek
uiteindelijk prima
te zijn.

Tony was met zijn
"Afrikaanse" input
weer goud waard.
Mogelijk gaat het
echt lukken....

Aan de tailors nog even gevraagd of ze ook ontwerpers hadden. Iemand had een "album". Bleek een stapeltje foto's te zijn van ontwerpen.

Morgen naar Sampa.
Vrijdag is de meeting met Emmanuel's docenten bevestigd.
Nu even niets.
Pietsie leeg.....

Wordt vervolgd.....

woensdag 1 februari 2017

Ochtendje Sampa.

Er was iets met een haperend ECG-apparaat en Annelore wilde samen met dr Duodu nog enkele kinderen zien voor haar examen later in februari.

Isaac heeft zich een bevlogen collega getoond, maar ook een warm mens.

Getuige zijn visie op patiëntenzorg en de wijze waarop hij het nodig acht, en dan ook doet, om een jongere collega in zijn cultuur op haar gemak te stellen en te steunen.

Dit met alle onduidelijkheden en onzekerheden die hier in de bureaucratie tot in perfectie worden ingebouwd.

Het ECG-apparaat was een mij onbekend type.

Geen probleem.

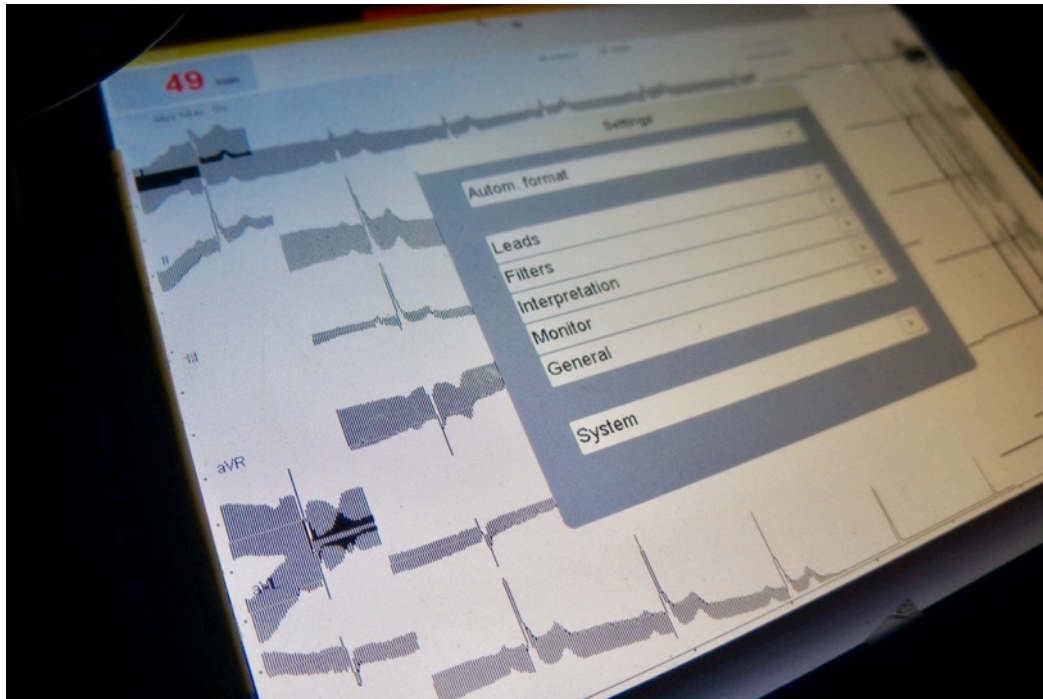
Maar dit keer was voor het eerst dat ik deze variant zag om een apparaat mobiel te maken.

Een oude rollator!!!!

Briljant!!!!

Voeg dat samen met een klein echo-apparaatje en je hebt de werkplek van Sampa's echo- en ECG-laborant.

Het probleem bleek niet een kabelbreuk te zijn, maar een 50Hz storing van importantie.

Dit was niet gewoon een beetje "gras" op de registratie.....

Dit was een savanne vol olifantengras!!!!

Alle apparaten stuk voor stuk uit gezet.

Geen effect!

Geen apparaten in aangrenzende kamers.

Uiteindelijk de voeding uitgeschakeld en op de accu doorgegaan.

Vlekkeloos ECG!!!!

Bleek dus een vreselijk storende voeding te zijn in combinatie met nog wat slechte contacten.

Lag niet aan het onderhoud. De cup-electroden waren brandschoon gepoetst.

De stekkeraansluitingen echter niet.

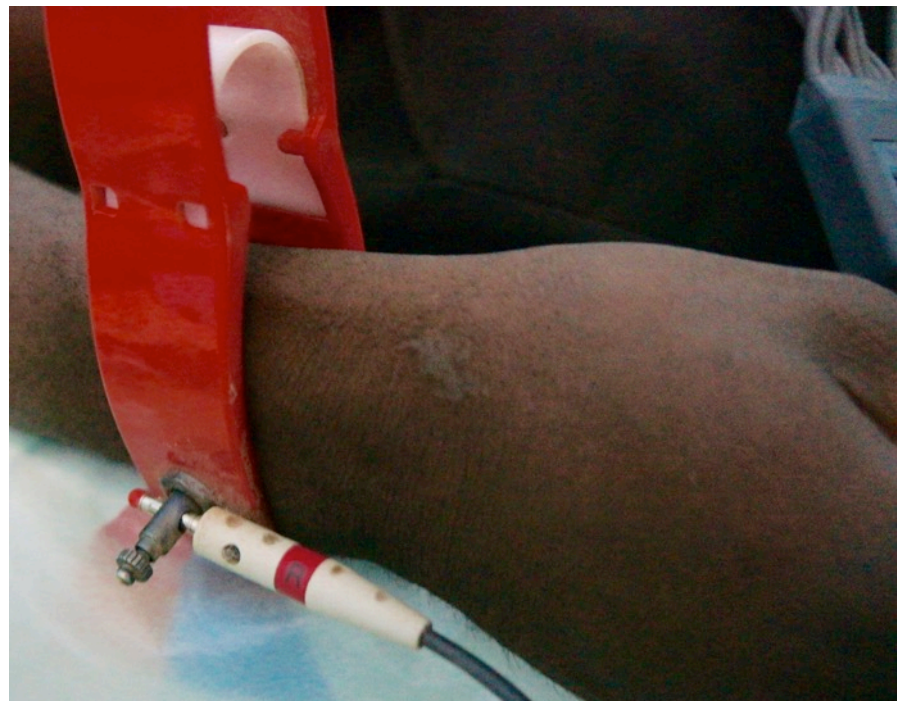
Verder was er nog een probleem dat bij ieder geprint rapport zeker een meter duur ECG-papier werd gebruikt.

Wat knopjes op "off" zetten reduceerde het rapport tot een simpel formaat A4.

Iedereen weer blij.

Ochtendje sleutelen.....

Hang dan de kabels nog even netjes op aan een niet gebruikt van de echomachine geleend beugeltje, en je hebt een prima combinatie.

Ik blijf die rollatorvariant geniaal vinden.

Beugeltje moet alleen nog even aan de rollator worden geplakt.
Het zal me niet verbazen als in april hier een stukje pijp of hout van de nieuwbouw blijkt te zijn gebruikt. Met een royale dosis tape.

Na de lunch nog even een rondleiding, o.a. over de OK.

Krap, maar voor Afrikaanse begrippen geordend.

De nieuwbouw vordert traag. Iets met laat of niet betalende verzekeraars en zo.
De visie erachter is echter buitengewoon.
Zoals dat voor patiënten het eten wordt gekookt.
Heb je er meteen controle over.
En er zijn kleine binnenruimtes gepland met planten en frisse lucht.
Ter ontspanning voor patiënten en t.b.v. ventilatie.
Hoop het te zien als het in gebruik is.

En dus kom je jezelf in de app van Isaac tegen, omdat je zelf ook foto's maakt.

Vanmiddag was een bezoek markt gepland met Agnes.

Daarna Jusif.

Liep zoals gebruikelijk weer anders.

Agnes had nog een "case".

Was er pas 4:45PM.

Onderweg naar de ATM machine werd een groot deel van de Drobo'se bevolking overladen met Agnes' decibellen.

De ATM machine kon de Ghanese internet traagheid niet aan en weigerde.

Jusif toen maar voor morgen afgesproken.

Morgen komt Gregory me om 8:30 ophalen.

Dan eerst naar het kamp. Hopelijk de door Benjamin gewenste foto's van brieven schrijvende kinderen nu wel maken. Eveneens hopelijk de brieven in ontvangst nemen.

Daarna Sacred Heart School en St James Senior High School met onze 16 studenten.

Ik hoop dat Jusif morgen nog wat "maskerwerk" heeft. Daarna koffers pakken.....

Twee intrigerende weken.

Wordt vervolgd.....

donderdag 2 februari 2017

Laatste deeltje.

Laatste verslag van belevenissen.

Alleen, vanmorgen was er weinig te beleven.

We zouden 8:30AM worden opgehaald.

Werd 1PM.

Ga ik hier niet meer uitleggen.

Ik heb de tijd benut om Sr. Serene nog even kort te spreken.

Ja, dat gebrek aan feed-back en gebruik van ECG's en echo's moest ik echt met dr Benneh bespreken.

Wie blokkeerde ook alweer alles?

Ik zal wel weer een omtrekkende beweging maken.

Daarna Agnes nog even geholpen met het importeren van haar echobeelden in de rapporten.

Gelukt!

Gregory's VN-bak
roste ons in no time
naar het kamp en
daarna met een
overvolle
achterbank naar
Berekum.

Alles ging full speed.

Ook het passeren
van andere
weggebruikers.

Tony had dit nog niet
meegemaakt.
Minstens 150km/hr
over de tweebaansweg.
Ik geloof dat ik dorpjes
ook met die snelheid
voorbij heb zien
schieten.
Niet zeker.

En toen waren we “redelijk” op tijd in de Sacred Heart School.

Gregory had pas gistermiddag de brieven uit Harderwijk afgegeven!

De reacties halen we morgen 7AM op weg naar Kumasi wel op.

Het weerzien met de studenten was touching.

Gek, het raakte me meer dan ik had verwacht.

Zeker omdat ze een veel opener en spontaner indruk maakten.

Gregory komt hier vaker en voelt zich soms een “daddy”.

Ja, iets van dat gevoel kan ik nu begrijpen.
We betekenen iets voor elkaar.

Ik heb nu echt het gevoel het leuk te vinden ze in april terug te zien.
We accepteren elkaar kennelijk...

Ergens in Berekum is een verlate lunch genoten.
Gregory en ik hadden nog veel af te sluiten en te bespreken.

Aan het eind kwam Benjamin de brieven van de basisschool uit het kamp brengen voor het CCNV.

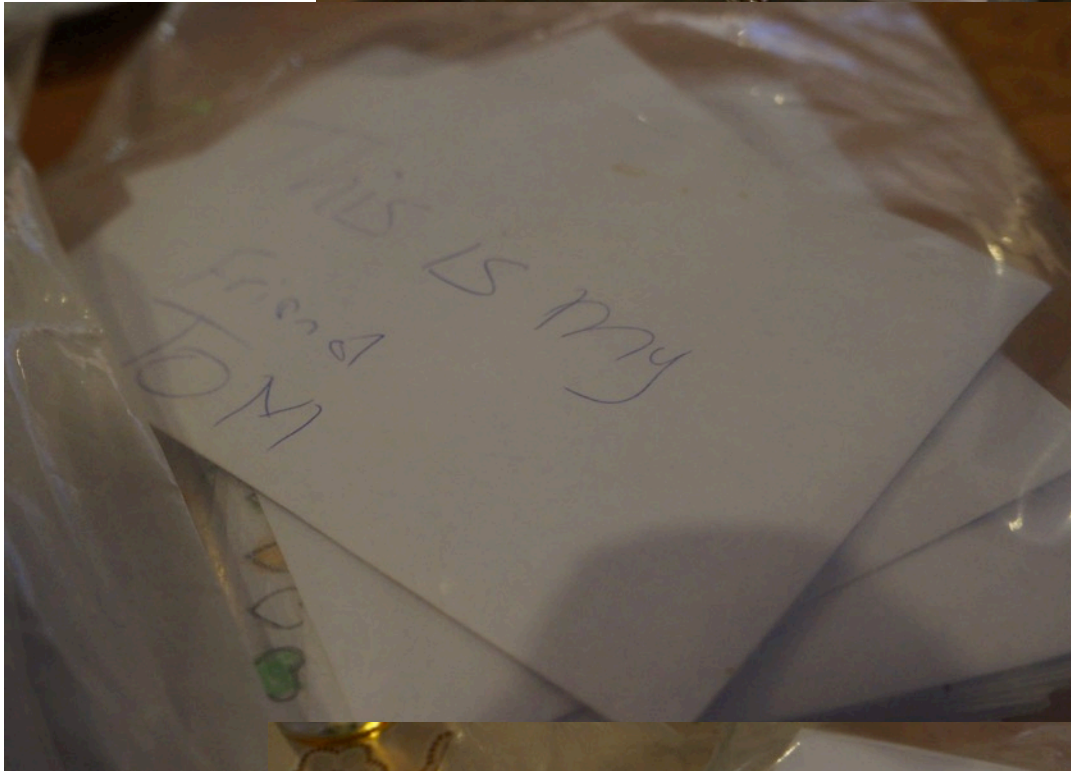
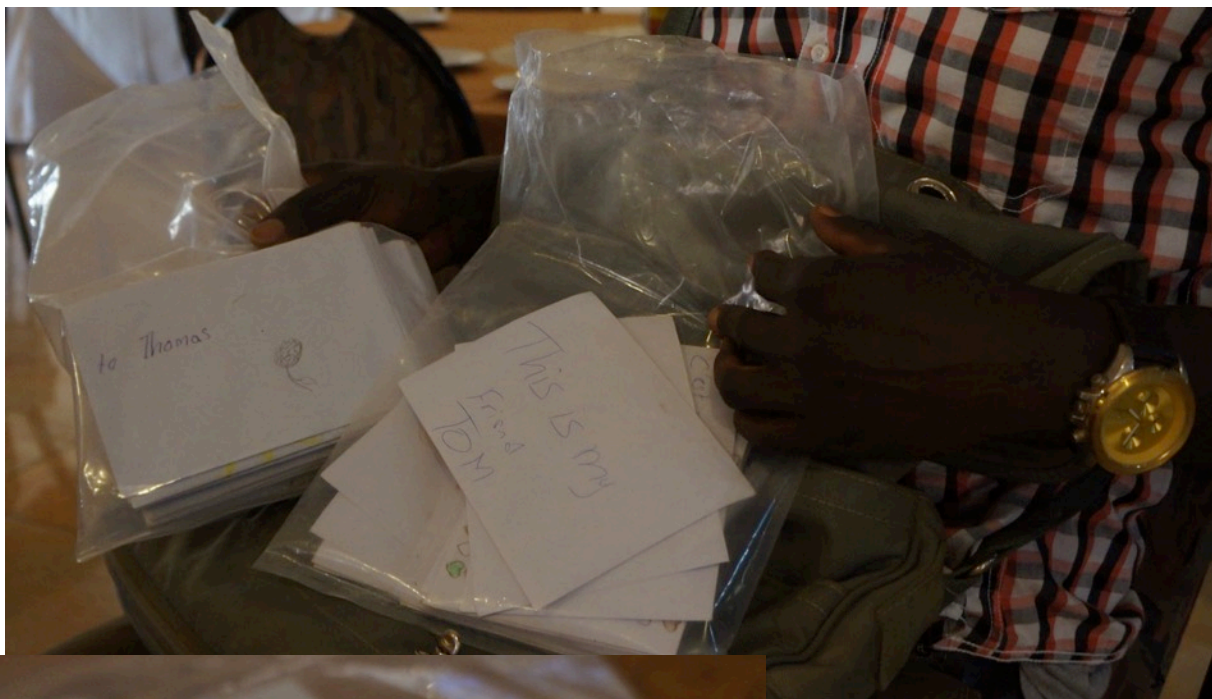
Een ontroerende stapel beschreven enveloppes.
Ik ga "postman" spelen.

Hoop ze volgende week zelf weer te mogen overhandigen.

Doet me toch wat, dat verbindingswerk....

Na thuiskomst samen met Abigaïl, Tony en Richard zitten eten.
Eten doe je niet alleen als er ook anderen zijn.
Werd gezellig en “authentiek”.
Waarna Jusif nog met maskers kwam.
Kon het weer niet laten.
Ondanks het feit, dat z’n prijs wat “westers” begint te worden.

Het zit er weer bijna op.
Ik zat vandaag weer met verbazing naar de stofwolken op de weg te kijken.
Ergens aan de andere kant blijkt dan een gigantische vrachtwagen te rijden.
Zie je niet meteen....
Stof....
Hitte.....
Hoesten.....
Hier haat je het.
Ik weet zeker dat ik het volgende week weer vreselijk mis.
Morgen 6AM weer met Yaw op weg naar Accra.
Om 10AM in Kumasi nog een uurtje een overleg met de docenten van Emmanuel over ons teach-the-teacher-model voor de ECG-opleiding.
Kon wel eens een heel belangrijke afsluiting van het werk van deze twee weken worden.
Een overleg met de UNHCR-baas van Gregory zal in april op de eerste dag in Accra worden gepland.
Gregory komt dan met Yaw en Tony ook naar Accra.
Ik heb weer veel inzichten mogen vergaren.
Hoe dingen als gevolg van een morbide structuur in een organisatie niet tot hun recht kunnen komen.
Tot hoe bij echt leiderschap een organisatie tot bloei kan komen en doelen kan bereiken.
En hoe verkwikkend dat voor alle deelnemers kan zijn. Ook voor ons.
Natuurlijk, het is een volstrekt andere cultuur dan de onze. Maar sommige wetten van menselijke interactie zijn volmaakt mondiaal.
Verdiep je je in de cultuur van elkaar, dan begrijp je elkaar via die wetten om samen iets te kunnen bereiken.
Uiteraard hebben mensen hier in Ghana met heel andere, ons onbekende problemen te maken.
De echte strijd om te overleven is knetterhard.
Maar alleen kijken naar het overleven van de individuele Afrikaan en hem of haar daarom bewonderen, is helaas het over het hoofd zien van een onmisbaar element in die strijd. En dat is het, soms onuitgesproken, besef dat iedereen hier een ander nodig heeft om samen te overleven.
Zonder anderen kun je niet bestaan!!!!
Achter het masker van individuele hardheid om te mogen bestaan, gaat dat gemeenschapsbesef vaak schuil.
Van dat besef zouden we veel meer mogen leren dan van het uiterlijk van dat masker.
Als je van hier weer huiswaarts keert en het alleen hebt over die individuele kracht om te blijven bestaan, dan heb je iets essentieels niet begrepen.
Maskers.....

Wordt eind april 2017 vervolgd.....